

Little Petra

When I think back to a few years ago, to the first time I saw the armchair, I remember how sweetly dumb it looked. As if it lacked experience being a thing with four legs. Why else would it be that low to the ground, its weight distributed so awkwardly, appearing as if it'd tip over should someone nearby sneeze? But its cream puff upholstery invited me to take a seat anyway. My hips lowered comfortably just past my bent knees, shoulder blades pressed flat against a wide expanse of cushion, releasing any compaction on lumbar vertebrae, giving space to the nerves that trigger a long-familiar buzzing ache in my legs. What followed was an emotional response similar to what's felt when embraced by an innately good hugger. As if the chair cared for me and I for it. I wanted little else than to take it home.

At the time, the armchair had just been re-issued by a furniture company specializing in giving new life to design classics. It was originally produced in 1938 and named *Little Petra* by its Danish designer. Fast forwarding to a more recent moment, my boyfriend and I were spending part of a Saturday in a department store in Stockholm, where we live. From across the room, past the housewares and close to bedding and linens, I saw *Little Petra*. I walked over, smiled at it, and took a seat. There was a person standing directly across from me speaking loudly on her phone while waiting to be served. She wore an ivory chiffon shirt and matching palazzo pants. Her phone was in a dusty pink leather wallet case, pressed against her ear that was framed by a curtain of salon-fresh yellow hair. Whoever was on the other end of her call—along with anyone in the vicinity—could clearly hear her say, in Swedish: "I can't stand society today. And now this Japanese, Korean, Chinese, whatever woman thinks she can sit down wherever she wants."

Om jag tänker tillbaka på den första gången jag såg fåtöljen – det var för några år sedan – minns jag hur bedårande dum den såg ut. Som om den inte hade någon aning om vad det innebar att vara ett fyrbent föremål. Varför skulle den annars vara så låg och vikten så klumpigt fördelad? Som om den skulle tippa över ända vid minsta nysning. Men den gräddfärgade fårskinnsklädseln var så inbjudande att jag inte kunde motstå den. Mina höfter sjönk bekvämt ner i höjd med knäna och ytterligare lite lägre, skulderbladen pressades bakåt mot ryggstödet breda yta så att minsta tryck över ländryggen och de nerver som utlöste den alltför bekanta surrande värken i mina ben försvann. Det som därpå följde var en emotionell respons som påminde om känslan när man omfamnas av någon som är naturligt bra på att kramas. Som om den verkligen brydde sig om mig, och jag om den. Jag ville bara ha den – ville bara ta med den hem.

Ungefär samtidigt hade fåtöljen just återlanserats av ett möbelföretag som specialiserade sig på att skaka liv i klassiska designmöbler. Den formgavs ursprungligen 1938 och döptes till *Lilla Petra* av sin danske designer. Men låt oss nu snabbspola framåt i tiden till en lördag för inte så länge sedan då jag och min pojkvän besökte ett varuhus i Stockholm, där vi bor. Vi befann oss på ett av de övre våningsplanen. På andra sidan, förbi köksavdelningen och strax intill interiör och sovrumsavdelningen, fick jag syn på *Lilla Petra*. Jag gick raka vägen dit, log mot den och slog mig ner. Mitt emot stod en kvinna som talade högt i telefon samtidigt som hon väntade på betjäning. Hon hade på sig en elfenbensfärgad chiffongblus och matchande vida byxor. Ett askrosa läderfodral omslöt telefonen som satt klistrad vid hennes öra, inramat av en nyklippt gardin av gult hår. Vem det än var som befann sig på andra sidan av hennes telefon – samt alla som befann i närheten – kunde klart och tydligt höra henne säga, på svenska: "Jag står inte ut med dagens samhälle. Och nu tror den här japanskan, koreanskan eller kinesiskan eller vad hon nu är att det är fritt fram att sätta sig var hon vill."

Nestled in the wooly arms of *Little Petra*, it took a few seconds to fully realize she was referring to me. Sitting down in a chair was cause for such a brazen outburst? I couldn't understand why. My heart rate quickened, I felt my face flush. Anger and humiliation took hold, each trying to top the other. By then, my usually non-confrontational boyfriend had rushed in so fast I felt the disorientating sensation of witnessing a car crash. I sat still while watching his blue eyes burn red, as he told her she was being racist. The only other time I can remember him calling out someone in public was for taking a parking space he got to first—and we've been together fourteen years. Maybe this could've been enough for the day. Enough for him to momentarily stare something like this in the face, first-hand, with me as the reluctant envoy. We could've left the store, if not unbothered, then at least ready to shake it off over the walk back to the car. But the thing is, regardless if you stay or if you leave—turn the other cheek as it were—a racist encounter is not only injurious in the moment it occurs. It follows you home. It viscously gathers strength, labors in unpredictable ways and at unlikely moments. And one's conscious processing of it forms both another moment of harm as well as its potential easing. What I'm writing now is some sort of proof of that temporality.

In places where whiteness is neutral, delivering a "Japanese-Korean-Chinese-whatever-woman-thinks-she-can-sit-down-wherever-she-wants" type of tirade, in the national language, comes from a self-entitlement that has decided to decide who owns the right to language and the agency that comes with it. I just couldn't bear to remain voiceless—even dismissively. I stood up from *Little Petra* and walked over to her. "I do indeed understand

Eftersom jag satt fullkomligt omsluten av *Lilla Petras* ulliga armar dröjde det några sekunder innan jag insåg att det var mig hon pratade om. Det var alltså blotta faktumet att jag satt i en fåtölj som föranledde ett sådant oförskämt utbrott? Jag förstod inte varför. Hjärtat slog fortare, jag kände hur blodet steg i ansiktet. Raseri och förödmjukelse låste mig i ett järngrepp, det ena hårdare än det andra. Vid det laget hade min annars icke-konfrontativa pojkvän rusat fram så snabbt att en tumultartad känsla av att bevittna en bilolycka kom över mig. Jag satt kvar och såg hur hans blå ögon blev lågande röda när han talade om för henne att hon hade betett sig rasistiskt. Trots att vi hade varit tillsammans i fjorton år kan jag bara minnas ett enda tillfälle då han hade tillrättaviserat någon offentligt, och det var när en person snodde en parkeringsplats som min pojkvän hade fått syn på först. Så detta ingripande torde ha varit tillräckligt för en dag. Att det var *han* som under ett kort ögonblick hade tvingats konfronteras med detta, ansikte mot ansikte, medan jag å min sida agerade motvillig mellanhand. Visserligen var vi allt annat än oberörda av det som inträffat, men ändå; vi kunde ha gått därifrån och sedan försökt skaka av oss det skedda under den korta promenaden från varuhuset till bilen. Men oavsett om man stannar kvar eller går därifrån – att på sätt och vis vända andra kinden till – så fortsätter den rasistiska incidenten att åsamka skada även när själva ögonblicket passerat. Den dröjer sig kvar, följer med dig hem. Växer ihärdigt i styrka, uträttar sitt arbete på oförutsägbara sätt och vid tillfällen då vi minst anar det. Och själva bearbetningen utgör på en och samma gång både en omtagning och en potentiell lättnad av det som inträffat. Det här, det som jag just nu är i färd med att skriva, är i sig ett bevis på den typen av temporalitet.

När utgjutelser som "och-nu-tror-den-här-japanskan-koreanskan-eller-kinesiskan-eller-vad-hon-nu-är-att-det-är-fritt-fram-att-sätta-sig-var-hon-vill" yttras på platser där vithet ses som neutralt, och därtill på det dominerande språket, har de sitt ursprung i en privilegierad attityd av berättigande att egenmåk-

what you said." She became uneasy, but then confidently said she was not being racist. The first explanation: "I've traveled the world." The second: "I even have a son who is with someone from somewhere else. How could I be racist?"

Whenever this happens to me, in the face of my aggressor, I hope to summon the majestic gravitas of Toni Morrison. Or, to inhabit the persona of one of those chilly, formidable prosecuting attorneys I've seen in movies, as if I had an audience to prove something to—and often I do. It stings my ego to say so, but that day I personified neither. Yet I couldn't back away from the fuming pile she ignited, not until she provided what was minimally needed: a modicum of acknowledgement. I wanted her to surrender—even the tiniest white flag would've done. But she would neither unfurl nor wave. We argued until her parting words: "you can't even talk on the phone these days."

...

Back in our *Little Petra*-less home, I processed the technicalities. What I said, what she said, what I should've said or said better. Rehearsing, as if tomorrow I'd meet her twin ignoramus. Spending any amount of time on such a truly banal encounter breeds resentment. And as I said before, the most loathsome part of being on the receiving end of a racist rant is not the moment itself, but the aftermath. It's time-consuming and lonely. Year after year, the contours of casual racism chafe against me. I can anticipate how they are nothing if not totally needy for misery's company. Time and again, I've watched as they trigger and connect to past experiences—even ones that aren't my own.

tigt besluta vem som äger rätten till språket och den agens som medföljer. Detta är skälet till att jag till slut kände mig tvungen att svara. Jag kunde inte uthärda att vara utan röst, inte ens som ett sätt att avfärda henne i tystnad. Jag reste mig upp från *Lilla Petra* och gick fram till henne. "Jag förstod faktiskt vad du sa." Hon blev obekväm, men försäkrade sedan att hon inte var rasistisk. Den första bortförklaringen: "Jag har rest över hela världen." Den andra: "Jag har dessutom en son som är tillsammans med någon som kommer någon annanstans ifrån. Hur skulle jag kunna vara rasist?"

När jag är med om sånt här och ställs inför den som angripit mig, hoppas jag kunna åkalla något av Toni Morrisons storslagna pondus. Eller förvandlas till en av de kyligt imponerande åklagare som jag sett i filmer, som om det fanns en publik jag måste bevisa något för – och oftast lyckas jag med det. Det gör ont att tillstå men den dagen misslyckades jag med bådadera. Och ändå kunde jag inte backa från den rykande dynghögen som hon hade dumpat, inte förrän hon hade gett mig det allra minsta man kunde begära: ett uns av erkännande. Jag ville att hon skulle ge vika; en pytteliten vit flagga hade varit tillräckligt. Men jag såg den varken vaja eller vecklas ut. Vi grälade tills hon avslutade med att säga: "Man får inte ens prata i telefon nuförtiden."

...

Väl hemma igen i vår *Lilla Petra*-lösa lägenhet började jag gå igenom teknikaliteterna. Vad jag hade sagt, vad hon hade sagt, vad jag borde eller kunde ha förändrat till det bättre. Det var en repetition, som om jag skulle stöta på en likaledes enfaldig människa dagen därpå. Att ens ägna sin tid åt ett så futtigt möte skapar förbittring. Som jag sa tidigare så är det värsta med att befinna sig på den mottagande sidan av en rasistisk utgjutelse inte själva ögonblicket i sig, utan det som kommer efter. Det åter upp ens tid och är ensamt. Är ut och är in skaver vardagsrasismens

For instance—and I guess because this happened in a retail space—my first thought was of an incident I was told of involving an Asian Swedish acquaintance, who was nursing her baby on a bench in another department store in Stockholm, only to be told by a white passerby to stop acting like an animal.

Sitting on a park bench near his apartment in New York City, Hilton Als, the Pulitzer Prize-winning writer and critic for *The New Yorker* magazine, posted an image taken with his phone facing down at his sneakered feet on the pavement, directly following a racist incident that opened other recollections. The image's caption begins, "I refuse to bring this shit into my house." It's an inspiringly adamant statement, but I am skeptical his strategy of waiting it out will succeed. The shit always finds the key hidden under the potted plant.

The pollution filling my mind only dissipated when I thought about a famous artwork made by a venerable artist and analytic philosopher that consists of an edition of small printed cards that lead with: "Dear Friend, I am black. I am sure you did not realize this when you made/laughed at/agreed with that racist remark..." Running it through art, the need to analyze it back and forth in a loop of resentment dropped. Adrian Piper, who "retired from being black" at age sixty-four, had been subjected to racist speech so often, so routinely—that she made a card to deal with what is said when people think no one is listening. This calling card, one in a series of two made in 1986 (a third made in 2012), expertly choreographs her exit from an offensive conversation. Saying her piece without needing to speak. When *My Calling (Card) # 1* was shown at Piper's retrospective at the Museum of Modern Art in 2018, it was

konturer mot mig. Jag kan förutse hur de kräver sällskap av andra och tidigare skador. Om och om igen har jag sett hur de triggar och kopplar upp sig mot förflutna upplevelser – ja, även andras upplevelser. Till exempel var min första tanke – och jag antar att det bakomliggande skälet var att även detta ägde rum i en affär – en incident som någon berättade om och som riktades mot en svensk kvinna med asiatiskt ursprung, och som jag känner lite grann. Hon satt på en bänk och ammade sin bebis i ett annat varuhus i Stockholm när en vit person gick förbi och sa åt henne att sluta bete sig som ett djur.

Hilton Als, författare och kritiker för *The New Yorker* samt Pulitzerpristagare, la upp en bild när han satt på en parkbänk nära sitt hem i New York City. Bilden är tagen med telefonen som har riktats ner mot hans fötter – iklädda sneakers – på trottoaren, direkt efter en rasistisk händelse som öppnade upp för minnen av andra incidenter. Bildtexten inleds med: "Jag vägrar ta med skiten hem." Det är i sin orubblighet ett imponerande yttrande, men jag tvivlar på att hans strategi att vänta ut det kommer att lyckas. Skiten lyckas alltid leta rätt på nycklarna som man gömt under blomkrukan.

Skiten som fyllde mina tankar skingrades först när jag kom att tänka på ett berömt verk av en betydande konstnär, tillika filosof inom den analytiska traditionen. Verket består av en utgåva av små tryckta visitkort som inleds med: "Kära vän, jag är svart. Jag är övertygad om att du inte insåg det när du uttryckte/skrattade åt/instämde med den där rasistiska kommentaren..." När jag på så vis började tänka på det som skett tillsammans med just konst, släppte behovet av att analysera det fram och åter i en loop av förbittring. Adrian Piper som på sin 64-årsdag deklamerade att hon nu gått i pension, att hon dragit sig tillbaka från att vara Svart, hade utsatts för verbal rasism så ofta och så rutinmässigt att hon tillverkade ett visitkort. Att dela (ut) detta visitkort blev ett sätt att hantera det som sägs när folk tror att ingen lyssnar.

framed next to its two sibling cards and made available in stacks on a pedestal. Any viewer could do as the sign above them offered, “join the struggle take some for your own use.” Piper’s experience is neither rare nor rarified, and so neither is the artwork.

...

Little Petra might look like a Labradoodle puppy ready to fall backward nodding off to sleep, but she is as fancy as she is deft in making a strong argument for the softer humanism of Scandinavian modernism, before it gave way to a sleeker, harder species. She couldn’t be more appealing at a time like this. As it is, we’re feeling the ground slip beneath our feet, the edge of a precipice so plainly at hand, and the last thing any of us needs—particularly in our homes—is to lean up against a sharp angle.

The specific model I want, upholstered in a cumulous cloud of sheepskin and with perfectly stubby, oiled-oak legs, is also the most expensive. Yes, I could forsake other things and buy *Little Petra*. After all, I’m employed as a professor of art in Sweden. And a few years ago, I paid off my American college and credit card debt. But the shadow of my mother’s extreme frugality organizes garage sales in the back of my head, and so I hesitate, instead searching second-hand auction sites for the armchair—and every now and then, I inquire with a retailer in town if they’d be willing to sell me their slightly-worn floor model at a discount.

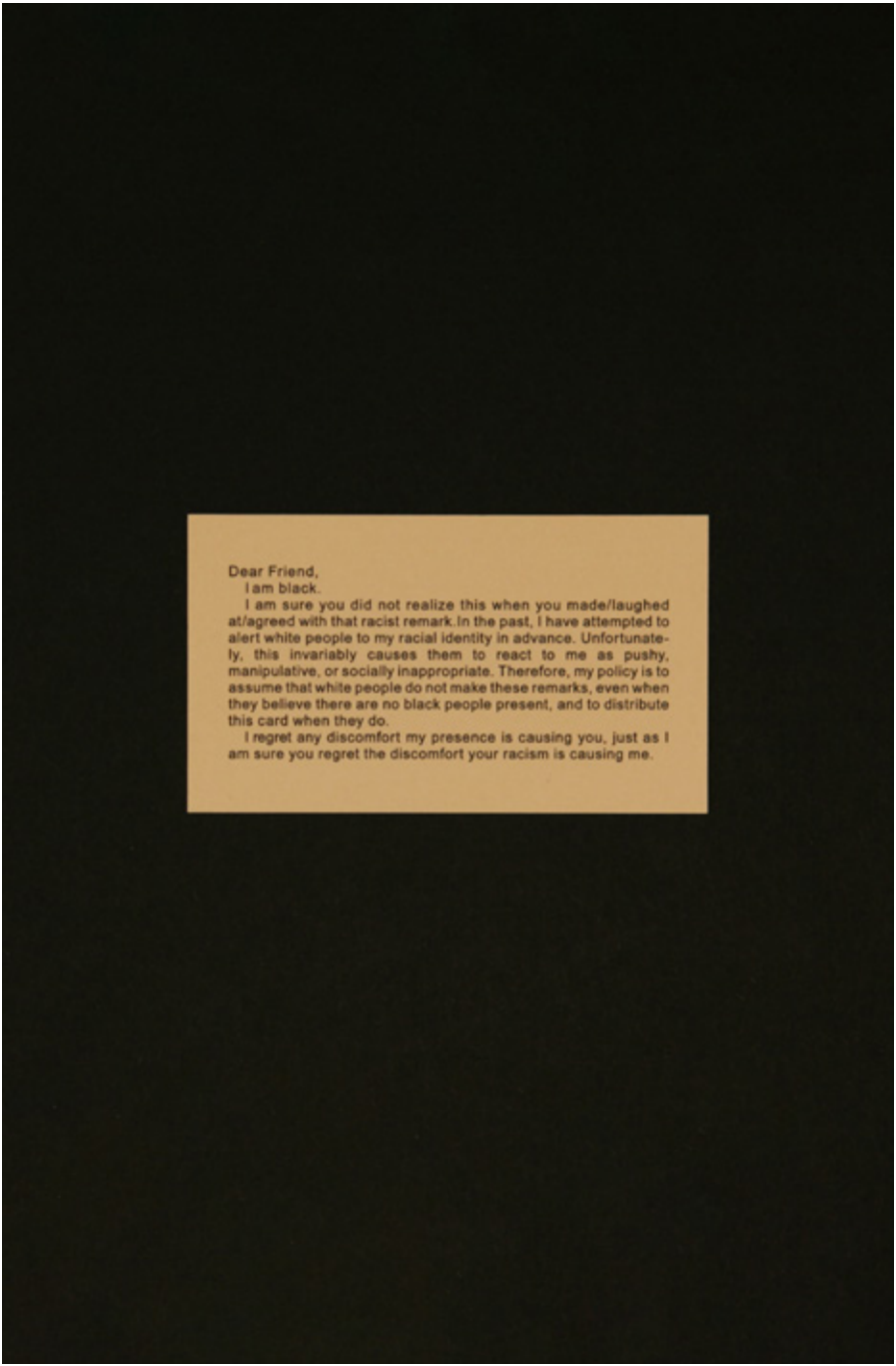
I look up the chair’s designer, an architect named Viggo Boesen. The Dane looks affable in the one picture in circulation. I’d wager he was a dog person. I’d like to know more, but in my cursory search, all that surfaces are

Visitkortet som skapades 1986 ingår i en serie om två (ytterligare ett tredje färdigställdes 2012) och koreograferar mästertligt hur Piper lämnar ett kränkande samtal. Det uttrycker hennes deltagande utan att hon behöver yttra ett endaste ord. När *My Calling (Card) #1* visades på Pipers retrospektiv på MoMA år 2018, hade det ramats in och hängts bredvid de två andra visitkortet i samma serie, men de hade även gjorts tillgängliga för besökaren och lagts i höga travar placerade på en piedestal intill. Beträkta sedan sedan följ uppmaningen på skylten ovanför där det stod “Anslut dig till kampen, ta med dig några hem för eget bruk”. Pipers upplevelser är varken sällsynta eller unika, och detta är något som konstverket också speglar.

...

Lilla Petra må likna en labradoodlevalp som riskerar att tippa över baklänges så fort hon nickar till, men hon är lika tjugig som skicklig på att argumentera för den lite mjukare och mer humanistiska, skandinaviska modernismen som senare fick ge vika för en elegantare och hårdare version. Hon är dessutom extra lockande i tider som dessa. Nu när vi känner marken dras undan våra fötter, kanten av ett stup så nära. Det sista vi behöver när vi vill luta oss tillbaka i hemmets lugna vrå torde vara känslan av kantiga vinklar.

Den modell som jag vill ha är klädd i en molnig sky av fårskinn och med perfekt knubbiga ben i oljad ek. Det är också den dyraste. Självklart skulle jag kunna offra andra saker och köpa *Lilla Petra*. Jag är trots allt anställd som konstprofessor i Sverige. Dessutom betalade jag av alla mina amerikanska studieskulder för några år sedan. Men min mors sparsamhet kastar långa skuggor och tanken på garageloppisar ligger nära till hands, så jag tvekar. Istället surfar jag på nätauktioner för att hitta fåtöljen, och det händer att jag frågar en återförsäljare i stan om de möjligen skulle vara intresserade av att sälja sitt marginellt slitna utställningsexemplar till mig, med rabatt.

Dear Friend,
I am black.
I am sure you did not realize this when you made/laughed at/agreed with that racist remark. In the past, I have attempted to alert white people to my racial identity in advance. Unfortunately, this invariably causes them to react to me as pushy, manipulative, or socially inappropriate. Therefore, my policy is to assume that white people do not make these remarks, even when they believe there are no black people present, and to distribute this card when they do.
I regret any discomfort my presence is causing you, just as I am sure you regret the discomfort your racism is causing me.

retailers' websites or articles on *Little Petra's* renewed popularity, replete with images of the armchair in serene, empty rooms. It became obvious that "my chair" is anything but mine. No matter how much I extoll the way *Little Petra* feels against my ass and fantasize about all the books I'd read in it—and these alone are the reasons that inform my desire to own it—I feel acutely aware of how wanting this chair is a sure sign of aspirations that look acutely *pale* in this light. Patinated with an air of unquestioned mobility and the ease of racial anonymity; something I know my own tense shoulders will never experience, no matter how much social or economic capital I accrue. Do I really want to bring this into my house?

Adrian Piper's calling card gives her some semblance of a break, as much as it delivers us—or at least me—a chance to envision its utility with satisfaction. It's easy to project an image of the card's recipient reading it, taking in Piper's words, and reflecting on their actions. It's an exceedingly generous thing. Not only does the card close with, "I regret any discomfort my presence is causing you, just as I am sure you regret the discomfort your racism is causing me," but it's very portability allows it to be read alone. In private. Maybe even at home. This is everything. Beyond being shelter, home's defining feature is as the place where one can most be themselves—their flawed, overflowing human selves. And it's also at home, where one might be able to sit down at the kitchen table, or in a comfy armchair to write or amend a more beautiful version of themselves—one that might function in the company of others, and in fact *the other*. They say that the collapse of the division between private and public realms has destroyed

Jag tar reda på vem som designat fåtöljen, det är en arkitekt som heter Viggo Boesen, en dansk. Han ser ut som en trevlig person på den enda bilden av honom som tycks existera. Jag skulle tippa på att han var en hundmänniska. Jag vill veta mer, men i mina hastiga sökningar kommer det bara upp en massa hemsidor hos återförsäljare och artiklar om hur *Lilla Petra* har blivit populär igen samt medföljande bilder där fåtöljen placerats i stillsamma, tysta rum tömda på ting. Det blev så tydligt att "min stol" var allt annat än min. Oavsett hur mycket jag lovprisar känslan som uppstår när *Lilla Petra* pressas mot min röv och fantiserar om alla böcker som jag kommer att läsa i den – och dessa skäl allena har gett upphov till mitt begär att äga den – så är jag i högsta grad medveten om hur min längtan efter denna fåtölj tydligt signalerar en typ av strävande som framstår som tämligen *blekt* i detta ljus. En patina av obestridlig rörlighet och den anonyma vithetens självklarhet; något jag vet att mina egna spända axlar aldrig kommer att uppleva, oavsett hur mycket socialt eller ekonomiskt kapital jag skulle lyckas ackumulera. Vill jag verkligen ta med det här hem?

Adrian Pipers visitkort ger henne något som liknar respit, samtidigt som de skänker oss – eller åtminstone mig – en möjlighet att tänka på dem i egenskap av deras nytta på ett tillfredsställande vis. Det är lätt att måla upp en bild av en person som tar emot visitkortet, läser vad det står och tar in Pipers ord, och sedan funderar på sina egna handlingar. Gesten är i sig ytterst generös. Som om visitkortets vänliga avslutning inte vore nog: "Jag beklagar minsta lilla obehag som min närvaro kan ha orsakat dig, liksom jag är övertygad om att du beklagar det obehag som din rasism har orsakat mig"; dess behändiga, portabla format möjliggör dessutom ensamläsning. Visitkortet kan läsas ifred. Långt senare också, när man kommit hem. Och detta är det viktigaste av allt. Förutom att hemmet ger oss logi och skydd, är det där man är mest sig själv – sitt bristfälliga, översvämande, mänskliga själv. Och det är hemma som man

the space and time required to think alone through one's experience of the world. And while that can't begin to fully explain the actions of the person I came across that day at the department store, there is something to a publicly audible unleashing of white supremacy that occurs inside a private phone conversation, conducted in a public space that one has taken to be their rightful home. Who else could I be in that equation other than the intruder?

Ultimately, our interior lives are shaped by the possibility of genuine rest in the place we call home.

kan sätta sig ner vid köksbordet eller i en bekväm fåtölj för att skriva fram eller putsa på en bättre version av sig själv – en som bör fungera i interaktionen med andra, till och med *den andra*. I och med att den strikta uppdelningen mellan privat och offentligt har suddats ut, hävdar vissa att det utrymme som krävs för att självständigt kunna reflektera över hur vi möter vår omvärld, har gått förlorad. Och fastän det inte ens tillnärmelsevis kan förklara varför kvinnan som jag stötte på den där dagen i varuhuset gjorde det hon gjorde, så sker något särskilt när man inför öppen publik så att alla kan höra, släpper lös sitt vita privilegium i ett privat samtal som samtidigt utspelas på en offentlig plats som man dessutom inmutat såsom sitt rättmätiga hem. Vem blev jag där och då, i denna ekvation, om inte en inkräktare?

Till syvende och sist är formen, ja formgivandet av våra inre liv helt avhängig frågan om vila – möjligheten att verkligen vila inom de fyra väggar vi kallar för hem.

Lisa Tan
Little Petra, 2021

Little Petra chair designed by Viggo Boesen and produced by & Tradition, brochure printed on paper (unlimited copies), brochure holder in oiled oak and brass, platform

Chair: 75 × 83 cm x 81cm
Brochure: 14.8 × 21 cm
Brochure holder: 40 × 62.7 × 12 cm
Platform: variable dimensions

Text
Lisa Tan

Translation
Mara Lee Gerdén

Editor (English)
Joshua Shaddock

Graphic design
Joshua Shaddock

Images
Promotional images of *Little Petra* obtained from www.andtradition.com © &Tradition
Instagram Post from January 13, 2020 by Hilton Als.
Copyright © Hilton Als, used by permission of The Wylie Agency LLC
Adrian Piper, *My Calling (Card) #1 (Reactive Guerilla Performance for Dinners and Cocktail Parties)*, 1986–present. Performance prop: brown business card with printed text on cardboard. 2" x 3.5" (5.1 cm x 9 cm). Various private and public collections. © Adrian Piper Research Archive (APRA) Foundation Berlin.
Foto: Lisa Tan

Printing
Göteborgstryckeriet

Developed and presented for the eleventh edition of the Göteborg International Biennial for Contemporary Art (GIBCA). Organized by Röda Sten Konsthall.
Curator: Lisa Rosendahl.

Lisa Tan
Lilla Petra, 2021

Lilla Petra stol designad av Viggo Boesen och producerad av & Tradition, tryckt broschyr (obegränsad upplaga), broschyrställ i oljad ek och mässing, podium

Stol: 75 × 83 cm x 81 cm
Broschyr: 14.8 × 21 cm
Broschyrställ: 40 × 62.7 × 12 cm
Podium: i anpassningsbar storlek

Text
Lisa Tan

Översättning
Mara Lee Gerdén

Redaktör (engelska)
Joshua Shaddock

Grafisk form
Joshua Shaddock

Bilder
Pressbilder på *Lilla Petra* tagna från www.andtradition.com © &Tradition
Instagraminlägg publicerat den 13 januari 2020 av Hilton Als. Copyright © Hilton Als, använt med tillstånd från The Wylie Agency LLC.
Adrian Piper, *My Calling (Card) #1 (Reactive Guerilla Performance for Dinners and Cocktail Parties)*, 1986–idag. Rekvisita för performance: Visitkort i brunt med tryckt text på kartong. 2" x 3.5" (5.1 cm x 9 cm). I flera privata and publika samlingar. © Adrian Piper Research Archive (APRA) Foundation Berlin.
Foto: Lisa Tan

Tryck
Göteborgstryckeriet

Utvecklades för och presenterades på den elfte upplagan av Göteborg International Biennial for Contemporary Art (GIBCA). Organiserad av Röda Sten Konsthall.
Curator: Lisa Rosendahl.

GIBCA

Göteborg International Biennial
for Contemporary Art